

[Ministeren for offentlige arbejder]

at ligge under for den lokalpatriotiske overbudspolitik, der i visse trafikmæssige og geografiske sammenhænge af og til gives udtryk for. Det kan jeg selvfølgelig kun beklage, og det svier i dag, det skal jeg gerne indrømme.

Men ingen skal komme og sige, at jeg eller den regering, på hvis vegne jeg her har talt og nu taler, skulle være mindre omsorgsfuld med hensyn til de danske kyster end andre. Det er, ligesom når man siger, når man er uenig i den sikkerhedspolitik, der føres, at man er mere fredselkende end andre. Det er der overhovedet ikke tale om, og det skal ikke lykkes nogen at gøre sig mere interesse-rede i at bevare det danske område end andre. Det hele er et spørgsmål om, hvilken prioritering man vil give det, hvilket tempo, og hvad man synes der er vigtigere end andet, og hvad man i det hele taget tror der er muligt. Det kan ikke nytte at fokusere på dette amt. Jeg har stor respekt for Ringkøbing amt, lige så meget som for alle andre amter, men Ringkøbing amt er ikke så fantastisk anderledes end alle andre, som det ser ud til at mange her tror.

Hvordan forholder det sig med de andre amter, der er berørt af disse problemer? Lad os under ét se på den sydjyske vadehavskyst, som omfatter såvel Sønderjyllands amt som Ribe amt. Fra 1976 og til og med 1983 afholder amtskommuner og kommuner 100 mill. kr. 100 mill. kr. på disse 8 år, se det i forhold til 20 mill. kr. til Ringkøbing amt over 6 år. Så vil man forstå, at det ikke er berettiget at sige, at Ringkøbing amt er så vældig anderledes. I de 100 mill. kr., jeg har nævnt, er der endda ikke medregnet udgifter til vedligeholdelse af diger og Sønderjyllands amtskommunes udgifter til afvandingsforanstaltninger ved Vidå. Man må altså gøre sig klart, at der også er særlige forhold andre steder. Tag Rømødæmningen. Selve vejbanen på den er det Sønderjyllands amtskommunes pligt at holde i orden. Efter stormfloderne i 1976 og 1981 har amtskommunen alene på denne vej brugt omkring 24 mill. kr. til udbedring af skader og forstærkning, hvoraf forstærkningen udgør de 7 mill. kr. Dette til oplysning om, hvad det er for forhold og omstændigheder, der gælder andre steder.

Hr. Bilgrav-Nielsen ville så gerne have, at vi under udvalgsarbejdet skulle høre noget om planerne længere frem end 5 år. Skønt jeg indrømmer, at mit kendskab til disse for-

hold endnu er begrænset, tror jeg ikke, at det vil blive muligt i indeværende samling at lave realistiske planer og give meningsfulde oplysninger om, hvad man vil gøre i en periode, der ligger mere end 5 år frem i tiden. Jeg tror, det er ønsketænkning.

Jeg kan være enig med fremskridtspartiets ordfører, hr. Dohrmann, der sagde, at hvis de mange pæne ord kunne gøre det, så var det jo strålende. Det er det, hr. Erhard Jakobsen plejer at sige om arbejdsløsheden: hvis alle de mange pæne ord, der siges om bekæmpelse af ledigheden, kunne hjælpe til at sætte folk i arbejde, så ville vi have overbeskæftigelse og ikke underbeskæftigelse her i landet. Det drejer sig til syvende og sidst om kroner og øre, og som minister for denne sag ville jeg mægtig gerne have nogle vældig store bevillinger. Selvfølgelig ville jeg gerne det. Jeg vil da gerne udvide kystsikringsforanstaltninger og foretage undersøgelser. Bare giv mig penge til det, så lover jeg, at det nok skal blive udført, og pengene skal ikke blive klattet væk. Men det er altså på bevillingsdagen, det viser sig, hvor langt man vil gå, ikke når disse taler holdes.

Jeg vil slutte med at gentage, at jeg protesterer på det kraftigste mod, at nogle elsker de danske strande mere end andre.

Dohrmann (FP):

Ministeren henviser til, hvor meget Sønderjyllands og Ribe amter har brugt i forbindelse med kystsikring og andre foranstaltninger. Jeg synes ikke, at det er et argument imod, bl. a. hvad vi her siger, at det er en uretfærdig fordeling. Én ting er, at der er begået uretfærdigheder dengang, men derfor behøver man da ikke at fortsætte.

Det her er simpelt hen et spørgsmål om, at vi lever i et samfund, hvor alle er enige om, at der er nogle fælles opgaver, der skal løses. Det, jeg ikke med min bedste vilje kan begribe, er, hvorfor folk, der bor i bestemte egne, skal betale mere til samfundet end andre. Det er det, der er tale om. Det koster lige meget, enten det er kommunerne og amterne og staten, der betaler, eller det er staten, der alene betaler, men det er et samfundsspørgsmål. Jeg er helt overbevist om, at hvis der var en eller anden ting, der truede Rådhuspladsen i København, måske nogle af de brosten, der ligger der, så ville der være et